

Arrest

nr. 169 748 van 14 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 november 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 23 juli 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Hij verklaart minderjarig te zijn en wordt onder de hoede geplaatst van de dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie.

1.2. Een medisch onderzoek dat plaatsvindt op 14 augustus 2015 leert dat verzoeker een leeftijd heeft van meer dan achttien jaar, waarna op 20 augustus 2015 wordt vastgesteld dat de plaatsing onder de hoede van de dienst Voogdij van rechtswege komt te vervallen.

1.3. Op 29 september 2015 wordt vastgesteld dat de vingerafdrukken van verzoeker zoals deze werden genomen op 23 juli 2015 overeenstemmen met vingerafdrukken zoals deze reeds werden genomen op

1 en 4 juli 2015 in Hongarije. Op deze laatste datum diende verzoeker reeds een asielaanvraag in bij de Hongaarse autoriteiten.

1.4. Verzoeker wordt op 15 oktober 2015 gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.5. De Belgische autoriteiten richten op 16 oktober 2015 een terugnameverzoek aan de Hongaarse autoriteiten overeenkomstig artikel 18, eerste lid, b) van de Dublin III-verordening.

1.6. Bij schrijven van 13 november 2015 delen de Belgische autoriteiten aan de Hongaarse autoriteiten mee dat deze laatsten, wegens het laten verstrijken van de antwoordtermijn, overeenkomstig artikel 25, tweede lid van de Dublin III-verordening worden geacht in te stemmen met het terugnameverzoek.

1.7. Eveneens op 13 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. In deze beslissingen wordt vastgesteld dat de behandeling van verzoekers asielaanvraag, overeenkomstig de artikelen 18, eerste lid, b en 28, derde lid van de Dublin III-verordening, toekomt aan de Hongaarse autoriteiten en verzoeker, die niet in bezit is van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstdocumenten, het Belgische grondgebied dient te verlaten – evenals het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven – en zal worden teruggeleid naar de bevoegde Hongaarse autoriteiten. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is de thans bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.2. Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, komt het aan de verzoekende partij toe daarover een standpunt in te nemen en het actuele karakter van haar belang aan te tonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

2.3. Ter terechtzitting bevestigen beide partijen dat verzoekers asielaanvraag op 25 mei 2016 voor behandeling werd overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

Hoewel in eerste instantie verweerder van oordeel was dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag bij de Hongaarse overheden lag, blijkt aldus heden uit de inlichtingen die

bijkomend aan de Raad worden overgemaakt dat de asielaanvraag van verzoeker door de Belgische asieldiensten wordt behandeld.

Daar zij de asielaanvraag thans zelf behandelen, is de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag overgegaan op de Belgische overheden. Dit wordt door verweerder niet betwist.

Er is bijgevolg geen risico meer op een uitvoering van de beslissing tot weigering van verblijf die stelt dat een ander land verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag of van het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan deze beslissing werd verbonden.

De rechtstoestand van verzoeker is aldus ook gewijzigd, aangezien de Hongaarse overheden niet langer verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag doch deze verantwoordelijkheid is overgegaan op de Belgische overheden en verzoeker gedurende de behandeling van zijn asielaanvraag in België kan verblijven. Het gegeven dat de Belgische overheden de asielaanvraag van verzoeker op Belgisch grondgebied in behandeling hebben genomen, heeft tot gevolg dat verzoeker recht heeft op een attest van immatriculatie op grond van artikel 74 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Het attest van immatriculatie, afgegeven aan de vreemdeling die een eerste asielaanvraag heeft ingediend, wordt krachtens artikel 75, § 1 van het Vreemdelingenbesluit verlengd om het verblijf te dekken tot over de asielaanvraag is beschikt door de commissaris-generaal. Verzoeker beschikt in het kader van zijn asielaanvraag momenteel over een tijdelijk verblijf in afwachting van een beslissing door de commissaris-generaal. In deze situatie dient het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten als impliciet doch zeker opgeheven te worden beschouwd. Een vreemdeling kan immers niet terzelfdertijd onderworpen zijn aan een bevel om het grondgebied te verlaten en beschikken over een tijdelijk verblijf (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 185.895; RvS 30 september 2009, nr. 196.530; RvS 16 december 2014, nr. 229.575).

In deze situatie blijkt niet dat verzoeker nog een actueel belang heeft bij de vernietiging van de thans bestreden beslissing.

Ter terechtzitting verzoekt verzoeker, gevraagd naar zijn actueel belang, de thans bestreden beslissing alsnog te vernietigen, opdat de Raad in het geval dat hij later een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten zou krijgen het beroep tegen dit latere bevel niet zou verwerpen omdat het een louter herhaald bevel om het grondgebied te verlaten is. Hij stelt dat het aangewezen is om praktische redenen de thans bestreden beslissing uit het rechtsverkeer te halen door een vernietiging, zodat het voor verweerder duidelijk is dat niet langer naar deze beslissing kan worden teruggegrepen. De Raad benadrukt in dit verband dat opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering het niet volstaat dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren, een nuttig effect sorteren. De Raad is van oordeel dat verzoeker met zijn betoog een louter hypothetisch belang vooropstelt. Bovendien, wanneer verzoeker er ter terechtzitting op wordt gewezen dat niet blijkt dat de Raad zou kunnen vaststellen dat er bij een eventueel toekomstig bevel om het grondgebied te verlaten sprake is van een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten nu het thans bestreden bevel als opgeheven dient te worden beschouwd, weerlegt verzoeker dit standpunt ook niet. Verzoeker toont niet aan op welke wijze het bestuur nog zou kunnen teruggrijpen naar een reeds opgeheven bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat hij nog een actueel belang kan doen gelden wat de thans bestreden beslissing betreft.

2.4. Er dient derhalve te worden besloten dat het ingestelde beroep tot nietigverklaring, nu verzoeker niet langer doet blijken van het rechtens vereiste belang, onontvankelijk is.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS